

46. Az Emberfia ítéletet tart Jel 14,14-20

Egy új kép jelenik meg a látomásban. A Szerző – János apostol – nem saját szavaival, hanem Dániel (7,3) kifejezéseivel írja le a képet. A 14. fejezet a 15-16 fejezetek bevezetéseként értelmezhető, melyek a végítéletet jelzik. Kétszer három angyal szerepel a 14. fejezetben.

Néhány alapfogalom értelmezése

Hasonló az embernek Fiához – Jel 14,14. Mint már említettük Dán 7,13 használja legelőször az Emberfia kifejezést. Jézus az evangéliumokban (Mt 24,30; Mk 13,26; Lk 19,10) többször önmagára alkalmazta a dánieli Emberfia szókapcsolatot. Ezen elnevezés azt jelenti, hogy Jézus több mint egy angyal. Az Újszövetségben e fogalom a Messiás voltának kiemelését jelenti.

Aranykorona (görögül *stephanos*) nem a királyi koronát (görögül diadéma) jelenti, hanem a győztesek virágfüzérrel és zöld pálmafaágakkal díszített koronáját. Az olimpiai játékok nyomán terjedt el Kis-Ázsiában. A Jelenések könyvében Isten ajándékát jelenti a győzteseknek. Pál apostol is ezt a koronát említi meg 1Korintus 9,25 versében.

A templomból – Jel 14,15. Nem általánosságban, hanem a templom Szentek szentjét jelzi. Jézus földi élete során csupán a templom udvarába léphetett be, a mennyei templomnak azonban a legszentebb helyén végezte szolgálatát.

Indítsd a sarlódat: Jel 14,15 és a 18 versekben egyaránt megjelenik a sarló. Az **indítsd** kifejezés Jézustól hallatszik, mely az eszkatológiai aratást nyitja meg. Az angyalok elkülönítik az aratásban az igazakat és a bűnösöket.

A föld aratása olyan bibliai metafora, amely a végítéletet jelenti. Isten megbünteti mindazokat, akik ősidőtől fogva az utolsó napig ellenségei volt a Mennynek. Jézus evangéliumi példázatai bemutatják az aratás részleteit. A termés a magtárba kerül, az értéktelen konkoly pedig megégettetik. Az aratás a korszakok végét fogják jelenteni, amikor a bűn végleg megszűnik.

Az oltár az égőáldozati oltárt jelenti, amelyről az ötödik pecsét felnyitásával kapcsolatban már említést tettünk. Az oltár az isteni kegyelmet és szeretetet jelenti a Bibliában.

Isten haragjának nagy borsajtója a gonoszok feletti végítéletet jelzi, ahonnan nincs sem kiút, sem menekvés.

Megtaposták a borsajtót a városon kívül a Jóeli (3,13) prófécia beteljesedését jelenti. Jeruzsálem olyan szent város volt, hogy Isten az eljövendő ítéletet nem a város falai között hajtja majd végre. Isten haragja a város falain kívül nyilatkozik meg. János a végítéletet és Jeruzsálem városát összekötötte, úgy, hogy Isten haragja a szent városon kívül nyilatkozik meg.

Vér jöve ki ... a lovak zablájáig olyan szimbolikus kifejezés, amelynek eredetét 1Énók könyvében találjuk.

Ezerhatszáz futamnyira. A futam 200 méter, s ez olyan görög hosszmérték volt, tehát 320 km távolságot jelent, vagyis Izrael déli részétől északig terjedő területet fogja vér borítani. Természetesen itt is a szimbólumok világába vezet el bennünket János apostol.

Szövegmagyarázat

Jel 14,14-16. Az egyház által hirdetett üzenet két részre fogja osztani az emberiséget, azokra, akik elfogadják, és azokra, akik visszautasítják. Sátán és a hamis háromsága félrevezetik mindazokat, akiknek nincs élő kapcsolatuk Istennel. Két aratás lesz, az igazaké és a hamisaké. A szakasz központjában az Emberfia áll, aki a győzők koronájával és sarlóval a kezében jelenik meg, mint Ítéző. Fehér felhő fogja körül az Emberfiát, mint az evangéliumokban (Mt 24,30). Az Emberfiáról évtizedekkel korábban kialakított evangéliumi képet festi tovább János.

Mozgás támad a látomás képében, amikor a Szentek szentjéből kilép egy angyal és Jóel 3,13 szavait megismételve elindítja az aratást. A szöveg nem magyarázza meg pontosan, hogy kik végzik az aratást. Az aratás alatt a végítéletet értjük. Egyesek két aratást vélnek felfedezni a szakaszban: az első a búza, a másik pedig a konkoly aratását jelenti.

Jel 14,17-20. Ahogyan már említettük ebben a szakaszban is három angyal szerepel, akik nem azonosak a korábbi három angyallal. A mennyei templom már a Jel 11,9-ben megnyílt János apostol számára. A templomból érkező angyal parancsot hoz az Atya Istentől a felhőn ülő számára, hogy megérett a föld az aratásra. Az Atya dolga tudni „*a napot és órát*” (Mk 13,32), amely most érkezett el. A felhőn ülő pedig megkezdí az aratást. Az egész emberiségből begyűjti a megérett, nemes búzakalászokat.

Embervilágunkból nézve sok fájdalommal fog járni az aratás, sok lesz a gyászoló földünkön. Az üzenetet hozó angyal Jel 8,3-5-ben már meg volt említve és hatalommal bír a tűz felett. A tűz az ítéletet jelzi a 18. versben. Az aratás a szüretelés képébe torkollik, ahol az érett szőlőfürtöket takarítják be, éles késsel. A szőlő a gonosz és megtéretlen emberekre vonatkozik. A 20. versben említett város Jeruzsálemet jelenti. A prófétai hagyományok alapján Isten a népeket az ítéletre a Jozafát-völgyébe gyűjti össze. A Messiás győz, olyan óriási csata folyik, amilyen még nem volt emberi emlékezet óta, a vér a lovak zabolájáig ér. A csatátér 1600 futam hosszú lesz, vagyis Izrael teljes hosszában, Tírustól egészen az egyiptomi határ mellett található, El-aris területéig fog terjedni.

Természetesen az 1600 futamnak jelképes értelmet kell tulajdonítanunk, azt jelenti, hogy az ítélet az egész embervilágunkat utoléri, mindenki részesül belőle, hiszen senki sem kerülheti el. A 12. fejezettel kezdődő képsorozat ezennel be is fejeződik, hogy a Jelenések könyve 15-16. fejezeteiben egy új szintérnek adjon helyet. A jelenet a földi gyülekezet sorsát nem eseményszerűen írja le, hanem a szimbolika nyelvezetén keresztül tárja fel olvasói számára. E fejezetek alkotják a Jelenések könyvének csúcspontját és a látomások központi gerincét, aminek végén megjelenik az Emberfia.

Írta és előadta: **dr. Tokics Imre**